

במדינה

המילחמה

זה טבח זה?

דפי אריאל שרה, זה

לא היה כל טבח,

אלא רק טבח,

פוגרום ציף קטנצ'יק.

אחד העיסוקים המאוסים ביותר של הנאציזם בגרמניה ובעולם הוא המישחק במיספרי השואה. השקר של שישה מיליונים? הריעה בשעתו כותרת-ענק בשבועון נאצי גרמני. מתחת לכותרת פורסם מאמר מדעי, שבא "ל-הוכיח" כי מעולם לא נהרגו שישה מיליוני יהודים במחנות-המוות, אלא שני מיליונים בלבד. **מלך נטבח?** בחסותו של אריאל שרון מתנהל מישחק מעין זה גם בישראל.

זה התחיל עוד בראשית המלחמה. בשעה ששיתונאי העולם דיברו על רבבות הרוגים, פירסם שרון "מיספרים" מוסמכים, שלפיהם נהרגו כמה מאות בלבד. הספירה האחרונה של הגופות מטעם ממשלת-לבנון: 18 אלף הרוגים אזרחיים, לבנונים ופלסטינים. עתה החל המישחק המאוס ב"מיספרי הרוגים בטבח שאתילא וצברת.

בצאתו לביקורו בהונדוראס ה"ליבראלי", נטל עימו שרון מיספרים חוששים. לפיהם נהרגו בסך-הכל 300 פלסטינים בימי הטבח, ו"בין אלה היו רק כמה עשרות נשים וילדים. כל שאר הטבוחים היו גברים" — ולפי המוסר של אריאל שרון והפלאנגות, הריגת גברים חפים-מפשע ובלתי-מוזינים היא בסדר גמור.

הצרה היא שאחרי הנסיון בראשית המלחמה, כימעט ואין עוד אדם בעולם המאמין למיספרי של שרון והמוסדות הכפפים לו.

דרכי אדם

מוות בחטף

התקף אסטמה

פיתאומי שם קץ

זחייו של צעיר בן 19.

עדי נאמן, כוכב הסרט נועה בת 17, בנו של איש-הרדיו אמיתי נאמן, ובן-אחותו של אריה ראש, עורך ג'רוזלם פוסט, מת השבוע

חברה מירב אלביק

תפיק את סירטו

עדי גם הלחין את השיר, אך לא הספיק לשיר לה אותו. "זה היה האירוע הכי מרגש בחיים שלי", מספרת מירב. היא יושבת בחדרו של עדי, יחד עם אחותו, כרמל, וחברים מן הצבא והתיכון. כולם אהבו והעריצו את עדי בן ה-19 היה צעיר כישרוני. ברקע נשמע קולו, מתוך קסטה של 25 שירים שאותם הלחין ועיבד. המילים של נתן יונתן ואחרים, עדי שר על אהבה ועל

מהתקף אסטמה פתאומי. עדי וחברתו מירב חזרו מבילוי. היה זה לילה שיגרתו נוסף בחיי הנוג הצעיר, שגר יחד בחדרו של עדי בבית הוריו. הם הלכו לישון. לפתע עדי התחיל להשתעל ו"אמר שאין צורך, אורי", מספרת מירב. "כולם ישנו. ראיתי שהוא לא יכול לנשום. הזעקתי אמבר לנס. יצאנו החוצה והוא איבד את ההכרה. בינתיים הוריו ואחותו התערערו. התחלנו להגשים אותו אבל

יכול היה לתאר לעצמו כי הבחור הרוה והחלש מסוגל לרצוח כל-כך הרבה אנשים.

חוקרי המיסטרה התנהגו בעדינות ובהגינות עם הבחור המזור. הם עצרו אותו בחדר מיוחד ואף הרשו לו להביא לעצמו מי-שתיה מביתו. בעייתם של החוקרים היתה לאמת את כל סיפורי-הזוועה ש"סיפר רבו בלי להניד עפעף. לאט לאט החלו מוצאים חיוקים וסיוע לדבריו. הם גילו את עדות השכן שערכב את הרוצח הבורח ליד בית מישפחת אביגיל. כן מצאו את עדות הטרקטוריסט, שסיפר על אדם מזור שברח משדה-החיטה

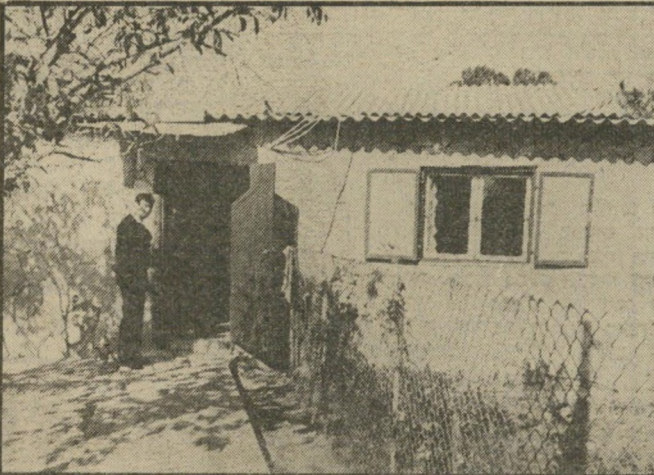
וכאשר קיבל אותו הרופא, התלונן על גירוי ברגל. הרופא הת' כוסף לבדוק את המקום הנגוע, ורבו הלם בראשו בכוח בגרון. הרופא נפגע בעורפו ומת.

הרקע לרציחותיהם של הנזירים בכנסיית באר-יעקב בשכם היה שיגעונו המיוחד של רבו, השיגעון למים זכים. בלימודיו בתורת-הנסתר הגיע למסקנה כי האדם נולד בריא וחסון, וכי הגורם הע"קרי למחלות הרבות הם המים המזוהמים המגיעים לברזים. מזה שנים אחדות שהוא עצמו אינו שותה מ"ברז, אלא אוסף מ"גשמים ושותה אך ורק מהם.

מגרת-עיתודת בדרה

ארוחת הערב הפכה —

בית בדרה בלוד

— ארוחת דמים

שלושה ימים אחרי הרצח. כאשר ביררו בלוח-השנה גילו כי הרצח אומנם בוצע בערב חג-הפסח, ב"שעה שבה נהוג לבער את החמץ. רבו עצמו אינו מרגיש אשם על מעשיו. כאשר נשאל שוב ושוב מדוע עשה זאת, הניד בראשו ואמר לחוקרים כי הם אינם מבינים אותו: "זו לא היתה החלטה שלי", אמר להם. "זו היתה החלטה המל"אכים והקדוש-ברוך-הוא. הם ציוו עלי לעשות זאת".

הוא גם מצא הוכחות כי מעשיו נרצו על-ידי אלוהים. כאשר חזר לבקר בלוד זמן-מה אחרי הרצח, גילה כי בית-מישפחת בדרה נמחה מעל פני האדמה. הבית הרוס היה בעיניו אישור כי אלוהים רצה את מעשיו והכרית את ביתה של ה"מכשפה".

כרע עצור רבו ל-15 יום, ושך פט השלום נצטרט שלא אותו ל"הסתכלות בבית-החולים לחולי-נפש אברבנאל. על פי כל התחזיות, יוכרז רבו כחולה-נפש ובלתי אחראי למעשיו. הוא יימצא וזכאי בדין וישלח לבית-חולים לחולי-נפש. **איננה ארץ**

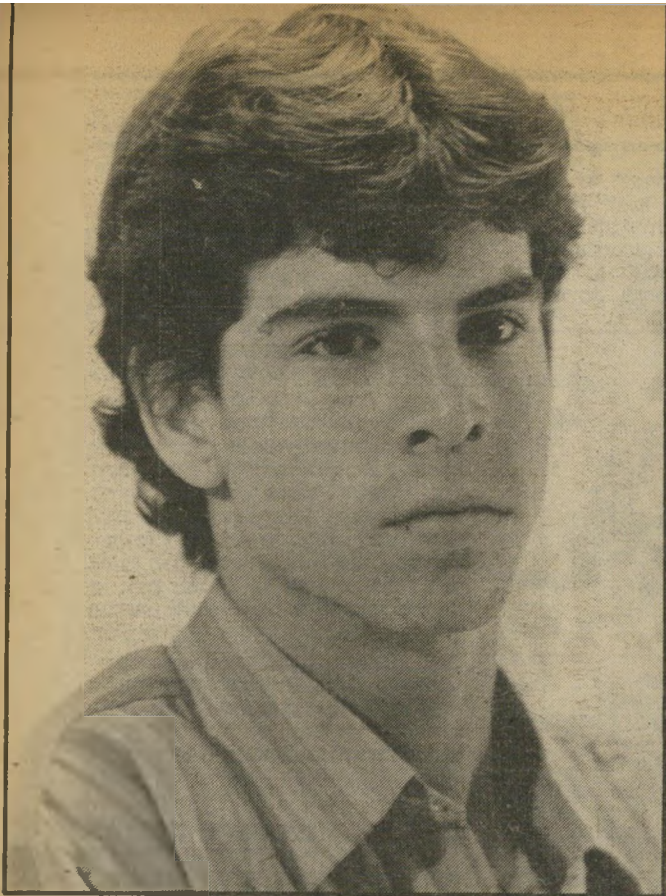
האובססיה שלו למים זכים היתה כה גדולה, שהוא סיפר לחוקרים כי לילה אחד התגלה אליו אלוהים וסיפר לו על באר חדשה שמימיה זכים. הוא הלך לחפש את הבאר לפי ההנחיות שקיבל בלילה, ומצא אותה בחצר בית-מרט ביפו. שם התחילו לחפור יסודות לבניין רב-קומות, ובאחד הקידוחים העמוקים נבעו אומנם מעט מים. הוא אסף אותם ושתה מהם.

החוקרים התרשמו כי שיגעונו זה יכול היה להביא גם לרציחות נוספות של מנהלי מקורות, אשר ל"עת רבו היו מזהמי-מים העיקריים. החוקרים חקרו אותו בכיוון זה, ואף לקחו אותו לסוירים נרחבים במאגרי-מים ובכירות שונות.

סיוע

לעדות

מרות שיגעונוהו הברורים, לא חשד איש בשכונת שפי"ר, כי הוא חולה-נפש. הם האמינו כי מאז חזר בתשובה הוא מזור ותמונה, אבל הוא המשיך לדבר בצורה הגיונית וברורה. איש לא

קורבן-אסטמה נאמן

מוות תוך עשרים דקות

קשר. המנגינות יפות להפליא. קולו עמוק ורך.

רצח לביים. מירב מנסה לשחרז את הרגעים האחרונים. הכל היה קצר, פתאומי ומדהים.

"עדי סבל מאסטמה. הוא חי עם אינהלטור. היינו יחד שיבעה חודשים, ואני כבר הייתי רגילה להתקפות האלה. לכן, כשהוא התחיל להשתעל, חשבתי שזו התקפה נוספת. רק אחר-כך הבנו שזה היה כבר מאוחר מדי".

אחותו של עדי מספרת, שהיא מכירה שני מיקרים של אנשים שמתו מאסטמה. "יש זריקות ש"פותרות את הסימפונות בקלות. איני מבינה מדוע הרופאים לא מאפשרים להחזיק זריקות כאלה בבית? למה הם לא מספקים זאת למיקרי חירום? אני בטוחה שאם היתה כאן זריקה עוד אפשר היה להצילו".

עדי, שהתגלה בסרט נועה בת 17, שם גילם את חברה הנסחף של דליה שימקו, היה במציאות ההיפך הגמור. עצמאי בדעותיו, שעשה ונהג לפי מה שהוא חשב. בתיכון למד בבית-הספר תלמה ילין, בית-ספר שבו מושם הדגש על לימודי אמנות ויצירה. בשעות אחר-הצהריים למד קולנוע בחוג לקולנוע של מוסיאון תל-אביב. הוא ניגן על גיטרה, למד לבד לנגן על פסנתר, הלחין מוסיקה וכתב שירים. אך יותר מכל הוא רצה להיות בימאי סרטים. "העבר דה בנועה להליכה אותו, אך הוא לא שאף להיות שחקן. עדי רצה לעשות קולנוע", מספרת מירב.

הוא גם הספיק לכתוב, לביים, לערוך ולהפיק שני סרטים קצרים. חבריו, שראו את הסרטים, טרענים שחובה להקרינם לקהל. סרט אחד נעשה על פי סיפור של יצחק נבון, ששת הימים ושבעת השערים, ועוסק בירושלים. הסרט השני שלו היה על עולמו של ילד נכה, לפי תסריט שהוא כתב. חברו, מושיק בכר, מעיד: "זהו הסרט הכי מקורי ושראיתי. התסריט הוא של עדי. הוא היה גם הבימאי וגם הצלם". זמן קצר לפני מותו הספיק עדי לכתוב תסריט לסרט באורך מלא. הוא אפילו חיפש מפיק. מירב הבטיחה לעצמה שתעשה זאת במ"קומה, ותביא להפקת הסרט. בסוף ינואר עמד עדי להיות בן 19. הצעיר הרגיש ויפה-התואר הספיק הרבה בחייו הקצרים. התקפת האסטמה, שקידפה את חייו, נטלה מאיתנו כישרון שבוודאי היה משפיע רבות על היצירה בישראל.